

1 SKYRIUS

Jis taip ilgai žvelgė į naktinį dangų, kad net paskaudo sprandą. Per tuos metus, kai raižė šalį skersai išilgai, jam teko matyti dangaus skliautą iš daugybės skirtingų vietų, tačiau jis negalėjo prisiminti, kad naktis būtų buvusi tokia tyra ir skaidri kaip čia, Vajominge. Jam netgi atrodė, jog dangus jį spaudžia prie plokščios lygumos. Čia buvo lengva įsivaizduoti, kad Dievas iš tiesų kūrė pasaulį padalindamas jį į du. Nesvarbu, į kurią pusę žiūrėtum, iki pat horizonto buvo taip lygu ir tuščia, kaip kad turėjo būti antrąją pasaulio kūrimo dieną.

Vienintelis dalykas, dawkantis tobulą horizontą, buvo nedidelis fermerio namas, stūksantis rytų pusėje. Bet šį netobulumą jis, Mozė Vilkoksas, tuoj pašalins.

Vilkoksas nuleido galvą. Nors maudžiančiam sprandui reikėjo masažo, jis tai ignoravo. Jam kvėpuojant, ore sukuriavosi garo debesėliai, o naktinis žiemos šaltis smelkėsi iki kaulų. Tačiau jis ignoravo ir tai. Gausiai susirinkę sekėjai stebėjo jį pagarbios baimės tyloje, tad buvo ne laikas rodyti savo silpnumą. Vilkoksas nužvelgė žmones, nekantriai laukiančius jo kalbos. Bet jis iš patirties tiksliai žinojo, kiek galima tęsti tylą. Reikia leisti įtampai pasiekti kone nepakeliamą lygį ir ją nutraukti, kol žmonės nespėjo sunerimti.

– Ir Dievas tarė: „Teatsiranda tvirtuma tarp vandenu ir ji teatskiri vandenis nuo vandenu!“ – galop sugriaudėjo vėjyje Vilkokso balsas. – Tad Dievas padarė tvirtumą ir atskyrė vandenis, kurie buvo po tvirtuma, nuo vandenu, kurie buvo virš tvirtumos. Ir taip įvyko. Dievas pavadino tvirtumą... dangumi.*

---

* Pr 1, 6–8. (Čia ir toliau – vert. past.)

Vilkoksas vėl pažvelgė į dangų. Tarsi pagal komandą bendruomenės nariai irgi užvertė galvas. Giliai įkvėpęs, Vilkoksas tęsė:

– Mes čia atkeliavome tik prieš aštuoniolika dienų. Atvykę tikėjomės, kad tai yra vieta, kur pagaliau rasime ramybę. Vieta, kur sunkiai dirbantys vyrai ir moterys mus širdingai priims ir bus nusiteikę išgirsti tiesą, – jis kalbėjo vis tyliau ir tyliau, kol tapo vos girdimas. Klausytojai buvo priversti palinkti į priekį ir sulaikyti kvėpavimą. – Deja, mes čia radome ne tai.

Žmonės liūdnai papurtė galvas. Ne, jie čia rado ne tai. Anaipatol.

– Užuot visa tai čia radę, mes susidūrėme su nedorybe ir kietomis širdimis. Susidūrėme su žmonėmis, kurie yra taip toli nuklydę nuo tiesos kelio, kad jų tiesiog neįmanoma į jį grąžinti. Ana Klark kiauras dienas vaikščiojo nuo durų prie durų kviesdama žmones į mūsų pamokslus. Džonatanas Holas išdalijo tūkstančius skrajučių. – Vilkoksas pažvelgė į paminėtus žmones, o šie nušvito iš pasididžiavimo. Jis žinojo, kad dabar jie plušės dvigubai uoliau. Kiti irgi plušės uoliau matydami, kaip yra giriami tie, kurie jam įtinka. – Antra vertus, ne visi iš mūsų tikrai daro tiek, kiek galėtų. Bet aš neabejoju, kad jie stengsis pasitaisyti.

Jo akys nukrypo į Bendžaminą ir stabtelėjo pakankamai ilgai, kad priekaištas būtų suprastas. Bendžaminas nunarino galvą, o šalia esantys žmonės nuo jo šiek tiek atšlijo. Gerai. Kelias ateinančias savaites su Bendžaminu niekas nekalbės. Nė vienas į jį nė nepažvelgs. Jų glaudžioje bendruomenėje ignoruojamas asmuo turėjo jausti izoliaciją ir atstūmimą kiekvieną akimirką.

– Kad ir kokios nuoširdžios būtų mūsų pastangos, regis, kai kurių vyrų ir moterų beveik neįmanoma išgelbėti. Ir vis dėlto mes turime jiems rodyti kelią. Nes jei mūsų tiesa nuo amžinosios pragaros ugnies išgelbėja bent vieną žmogų, vadinasi, privalome juos gelbėti nuo amžinųjų kančių!

Vilkoksas pakraipė galvą, tarsi pabrėždamas savo įsitikinimą. Jis matė, kaip jo kuriama įtampa atsispindi sekėjų veiduose.

– Kai kurie žmonės yra nusidėjėliai ir, kaip jau sakiau, jie taip toli nuklydo nuo tiesos kelio, kad jų sielas gali išgryninti tik ugnis. – Jis nukreipė žvilgsnį į klausytojų laikomus degančius

fakelus ir garsiai pridūrė: – Ar tai būtų pragaro liepsnos... ar žmogaus ugnis!

Šeši vyrai žengė į priekį nešini kanistrais su benzinu. Apledėjusiu žvyrkeliu jie nužingsniavo prie fermerio namo ir tuo degiu skysčiu ėmė šlakstyti jo apsilupusias baltintas sienas. Nors buvo tamsu, Vilkoksas matė, kaip trys iš jų įėjo vidun, kur aplaistė benzinu grindis ir kelis aptriušusius baldus.

Jis nuėjo prie vieno iš vyrų ir ištiesęs ranką pasakė:

– Duok jį man, vaike.

Tas vyras – tvirtai sudėtas fermeris vardu Ričardas – buvo žymiai aukštesnis už Vilkoksa, bet po jo tiesioginio kreipimosi tarsi sumažėjo iš pagarbios baimės.

– Jis sunkokas, Tėve.

Vilkoksas nieko nepasakė, tiesiog stovėjo ištiesęs ranką ir prisimerkęs. Ričardas tankiai sumirksėjo ir padavė jam kanistrą.

Šis iš *tiesų* buvo ganėtinai sunkus, o jo paviršius blizgėjo nuo pratekėjusio aliejingo skysčio. Vilkoksas išsitepė delną ir drabužius, tačiau nekreipė į tai dėmesio. Jis šliukštelėjo benzino ant sienos. Užuodus aitrų, svaigų kvapą, jo širdis ėmė pašėlusiai daužytis – tarsi jam tai būtų pirmas kartas. Metams bėgant, viskas tapo rutinos dalimi: pamokslai, maistas, ilgos kelionės, maldos. Tačiau *tai* buvo vienintelis dalykas, niekaip neprarandantis savo aštrumo. Vienintelis dalykas, kuris išliko ryškus, autentiškas, tyras.

Po kojomis gurgždant plonam sniego sluoksniui, jis ėjo aplink namą ir skrupulingai laistė sienas benzinu, kol ištuštėjo kanistras. Kai ant snieguotos žemės nukrito paskutiniai skysčio lašai, Vilkoksas atsisuko ir atidavė kanistrą Ričardui, kuris sekė jam iš paskos.

Grįždamas atgal, jis žvelgė į kitus savo bendruomenės narius ir jautė užplūstančią meilės bangą. Jis galėtų numirti dėl bet kurio iš jų. Ir bet kuris iš jų numirtų dėl jo.

Kai kurie jau ir numirė.

– Tradicinė krikščionybė ne tik pati išklydo iš kelio, bet ir klaidina tikinčiuosius, – tarė jis žiūrėdamas, kaip fakelų liepsnos

plaukstosi vėjyje. – Jie sako, kad Dievas yra meilė. Bet jie kai ką pamiršta. Dievas – tai daugybė kitų dalykų. Jis taip pat yra kerštas.

Vilkokso žodžius palydėjo garsūs pritarimo šūksniai ir karšti *taip, taip*.

– Dievas nori teisingumo savo žmonėms!

Dabar visi šaukė palinkę priekin, mojuodami rankomis. Užsidegimas iškreipė jų veidus.

– Jis – kerštingas Dievas!

Į viršų kylantys kumščiai, garsūs raginimai kovoti už tikėjimą, išplėstos akys. Jie sunkiai tramdė karštligišką norą pulti į priekį. Štai reikiama akimirka. Vilkoksas iškėlė pirštą ir suriaumojo:

– *Aš atėjau uždegti žemėje ugnies ir taip noriu, kad ji jau liepsnotų!**

Laikas antrajam krikštui!

Ugnis plėtėsi ir stiprėjo, liepsnos blaškėsi vėjyje, netikėtas karštis gujo šaltį iš oro. Vienas vyras suriko ir šoko atgal, taip sukeldamas nerimo šūksnius. Užsidegė to vyro rankovė, o kadangi jis, apimtas panikos, įnirtingai mosikavo ranka, nepasotinama liepsna tik didėjo. Žmonės puolė priekin, nutempė vyrą toliau nuo degančio namo, parvertė ant žemės ir ėmė volioti jį sniege ir purve, kad nuslopintų liepsną. Jis vis dar dejavo, tačiau skausmo grimasos jo veide jau maišėsi su džiugia šypsena. Būti apdegintam šventos krikšto ugnies jų kulte prilygo pasižymėjimo ženklui. Vyras didžiulis šiais randais.

Vilkoksas nusigrėžė nuo jo ir vėl sužiuro į degantį namą. Liepsnos buvo tokios ryškios, kad beveik akino. Juodi dūmai kilo į viršų, o vėjas sūkuriuodamas nešė juos tolyn. Vilkoksas jautė, kaip kojos jį veda vis arčiau ir arčiau siautėjančios ugnies. Oras tapo miglotas, jam sudrėko oda, ėmė ašaroti akys. Jį hipnotizavo liepsnų galia. Ir staiga – riksmas namo viduje. Nusidėjęs nubudo. Puiku. Geriau per savo krikštą nemiegoti ir jausti, kaip sudega nuodėmės, kai tu vėl susijungi su Kristumi. Nusidėjęs klykė vis garsiau ir desperatiškai šaukėsi pagalbos. Vilkoksas klausėsi.

---

* Lk 12, 49.

Paskui jis gaisro fone stovėjo priešais savo sekėjus. Žiūrint į jį, žmonių akys prisipildė pagarbios baimės. Nuo siautėjančių liepsnų naktis švytėjo šviesiai oranžine spalva, ore sklandė blykčiojančios kibirkštys. Jis viltینگai tikėjosi, kad į jį prabils Dievas, ir netrukus tai pajuto. Pajuto tokią galingą, tokią *gelmišką* reikmę, kad ji galėjo ateiti tik iš Dievo. Tai buvo dangiškas ženklas, jog dabar ir vėl yra reikiama akimirka. Šventa energija jį sukietino ir jam įvyko erekcija.

Prie jo priėjo Ana ir tarė:

– Tėve, mums laikas išeiti.

– Dar ne, – atsakė Vilkošas. – Vardus!

– Tėve, nėra laiko. Greitai čia pasirodys ugniagesių komanda ir policija...

– Vardus! – suriko jis.

Drebančia ranka Ana skubiai padavė jam popieriaus lapą su trimis vardais. Vilkošas juos perskaitė ir pakėlęs akis ėmė ieškoti būryje tų trijų moterų. Štai jos. Vienai, rubuilei, per trisdešimt metų. Antroji jaunesnė ir lieknesnė, tik labai atsikišę jos priekiniai viršutiniai dantys. O trečioji... o!

Dženiferėi vos devyniolika. Su savo seserimi ji prisijungė prie bendruomenės visai neseniai. Jos ilgi plaukai siekė klubus. Subtilus veidas. Palaidinukės medžiaga nepajėgė nuslėpti dailaus kūno. Žiūrint į ją, Vilkošo širdis suplakė smarkiau. Jis žinojo, kad Dievas pasirinko. Šiąnakt tai bus ji – Dženiferė.

Jis nuėjo prie jos ir paėmė už rankos. Jos akys spinduliavo didžiulį susijaudinimą ir baimę.

– Eik su manimi, – ištarė jis dusliu balsu.

Vilkošas ėmė vestis ją į laukus, toliau nuo būrio. Už jų degė namas, karštis svilino jiems nugaras. Pagalbos šauksmai namo viduje pavirto klyksmu be žodžių.

– Ar tu esi pasirėngusi gimdyti, mano vaike?

– Aš... taip, žinoma. Bet...

– Nusirenk.

– Bet... jie vis dar gali mus matyti.

Jis nepalaikė jos susirūpinimo.

– Tai Viešpaties noras. Argi svarbu, jei mus matys? Nusirenk. Dabar pat.

Dženiferė virpančiais pirštais ėmė segtis palaidinukės sagas. Oranžiniai liepsnų atšvaitai mirkčiojo ant jos nuogos odos, aplink raitėsi dūmai, oras tapo troškus.

Nekantraujantis Vilkoksas perplėšė palaidinukę ir, deginamas tokio geismo, kuris galėjo būti tik Dievo palytėjimas, pasiguldė merginą ant tirpstančio sniego.

Nusidėjėlio klyksmai galiausiai liovėsi.

2 SKYRIUS

Atsiremusi į automobilio variklio dangtį, leitenantė Abė Malen tyrinėjo apanglėjusius fermerio namo likučius. Per tris pastarąsias savaites Abė susipažino su daugybe dokumentuotų padegimo atvejų ir apsilankė penkiose sudegusių pastatų vietose. Ji nustatė, kad kiekvienas liepsnų prarytas namas išsiskyrė savita išvaizda. Vieni išlaikė pajuodusias sienas, iš kitų teliko karkasai. Gaisravietėse galėjai rasti tuose namuose gyvenusių žmonių buitines pėdsakų: pusiau išsilydžiusią lėlę, suskilusių keraminių puodelių ar suniokotą lentyną su šimtais apanglėjusių knygų. Kai kuriais atvejais pro sugriuvusias sienas matėsi vidinis kiemas.

O iš šio namo nebeliko beveik nieko. Iš gaisravietės kyšojo vienintelė pajuodusi sija. Sudegusio namo likučiuose Abė taip pat įžiūrėjo tai, kas kadaise galėjo būti sofa. Toliau riogsojo metalinė šaldytuvo dėžė. Pelenai aplink gaisravietę pilkai nudažė sniegą, kuriame gausios ugniagesių automobilių vėžės maišėsi su policijos transporto padangų žymėmis ir civilių asmenų pėdsakais.

Gaisravietė buvo apsupta geltona policijos juosta, kuri plaikstėsi žvarbiame vėjyje. Juoda gaisravietė darkė ploną sniego dangą, užklojusia apylinkes. Abė drebėjo smelkiama šalčio – tai buvo šaltis, verčiantis ją galvoti apie sriubą, karštą šokoladą ir šiltą apklotą. Nieko panašaus artimiausiu metu *nesišvietė*.

Ugniagesiai ir teismo ekspertų komanda savo tyrimus baigė dar vakar ir dabar čia tvyrojo bauginanti tylą. Nors niekur nesimatė jokio asmens, Abė niekaip negalėjo atsikratyti nemalonaus jausmo, jog ją kažkas stebi. Ji vogčiomis nužvelgė artimiausią namą, kuris stovėjo anapus apledėjusio lauko, maždaug už dviejų šimtų jardų. Namų langai tamsūs, jokio judesio. Gal ją stebi

smalsus kaimynas? O gal tai tik jos vaizduotė? Ji atskrido į Vajomingą naktiniu reisų, yra pervargusi ir įsitempusi.

Pasitaisiusi megztą kepurę, kad ši geriau dengtų šalančias ausis, Abė atsitraukė nuo automobilio ir nuėjo prie sudegusio namo. Po kojomis gurgždėjo sustingusi žemė. Ji pasilenkė, pralindo pro policijos juostą, tada vėl išsitiesė. Šnervės kaipmat prisipildė aitraus degėsių kvapo. Mintyse ji jau lygino šią gaisravietę su kitų tyrinėtų gaisraviečių nuotraukomis.

Kelias pastarąsias savaites Abė neoficialiai tyrinėjo virtinę padegimų, kurie atrodė susiję su Moze Vilkoksu. Daugiau kaip prieš trisdešimt metų šis asmuo Šiaurės Karolinoje buvo religinio kulto lyderis. Be kitų dalykų, jo kultas gamino heroiną ir pardavinėjo jį vietiniams narkotikų prekeiviams. Kai galiausiai kulto teritoriją apgulė policija, Vilkoksas visą savo bendruomenę užrakino valgyklos pastate ir jį padegė. Šis įvykis pagarsėjo kaip Vilkokso kulto žudynės. Oficialiai per gaisrą išgyveno tik trys kulto nariai – visi vaikai. Ir viena iš tų vaikų buvo Abė Malen.

Visgi tada išgyveno ir ketvirtas asmuo. Abė neseniai atskleidė: Mozė Vilkoksas pasinaudojo gaisro sukeltu chaosu, kad paspruktų nuo policijos. Jis buvo laikomas žuvusiu, tad jo niekas neieškojo tris dešimtmečius.

Abė atsargiai įžengė į sudegusio namo vidų. Apeidama krūvas nuolaužų, kurios susidarė gaisro metu įgriuvus stogui, ji netyčia paspyrė kažkokį plastikinį daiktą. Šis barškėdamas nulėkė priekin. Abė pritūpė ir jį apžiūrėjo. Tai buvo viena iš nusikaltimo vietose naudojamų rodyklių. Ką ji rodė? Tuščią benzino kanistrą? Stebuklingai išlikusį baldą? Ar namų šeimininko Džimio Jeitso likučius?

Tyrinėdama padegimų atvejus, Abė išsiaiškino, kad tokį patį tyrimą vykdo ir Federalinis tyrimų biuras – FTB. Ji kelis kartus bendravo su moterimi, atsakinga už tyrimą, ir jai papasakojo viską, ką žinojo apie Mozė Vilkoksa. Mainais FTB Abėi irgi suteikė šiek tiek informacijos. O paskui išvakarėse jai paskambino ir papildomų klausimų uždavė kažkoks specialusis agentas Grėjus. Jį ypač

domino galimos Mozès Vilkokso sąsajos su Vajomingu. Abė nieko nežinojo apie tokias sąsajas, bet po skambučio truputį pasiknaisiojo ir aptiko, kad visai neseniai Daglase, Vajomingo valstijoje, sudegė namas ir policija tai traktavo kaip padegimą. Gaisre žuvo namo šeimininkas Džimis Jeitsas.

Dabar Abė dairėsi svarstydamą, ar tai iš tiesų buvo padegimas. Nejaugi Mozė Vilkoksas vos prieš kelias dienas buvo čia, Daglase? O gal ji tik švaisto savo laiką ir pinigus dėl paprasto padegimo?

Abė tikrai nebūtų čia atsibeldusi, jei tai nebūtų susiję su pavojumi jos vaikams: dukrai Samantai, paprastai vadinamai Sema, ir sūnui Benui.

Jie yra mano vaikaičiai, Abigale. Jie priklauso mano būriui.

Vilkoksas jai tai pasakė telefonu prieš tris savaites. Tuomet Abė jau žinojo, kad jis bandė patekti į jos būstą ir pasikalbėti su Benu, kol jos nebuvo namie.

Vėliau buvo dar keli momentai, kurie Abę vertė pašiorpti. Jos namuose suskambėdavo telefonas, o kai ji atsiliepdavo, skambinantysis iškart padėdavo ragelį. Tviteryje su Sema pradėjęs bendrauti nežinomas asmuo jai parašė: *Nekantrauju išgirsti, kaip tu groji smuiku*. Benas papasakojo Abei, kad prie jo mokyklos stovėjo moteris ir nenuleido nuo jo akių, kai jis žaidė su savo draugais.

Abė jautėsi taip, tarsi jie būtų nuolat sekami. Ji įsitempdavo, jei gatvėje koks nors asmuo į ją žvelgdavo sekundę per ilgai. Kartą, kai ji su Benu parke praėjo pro moterį, kuri darėsi asmenukę, Abė net dvidešimt minučių ją sekė, kad išsiaiškintų, ar moteris jų slapta nufotografavo. O Semai gavus žinutę, ji kaskart puldavo prie dukters ir imdavo kamantinėti, kas ir ką rašo.

Tokia situacija varė Abę iš proto. Vienintelis būdas atgauti dvasios ramybę – įkišti Vilkoksa už grotų. Kad apsaugotų savo vaikus, ji vysis Vilkoksa iki pasaulio krašto. Šį kartą Abė jį atsivijo iki Vajomingo.

Ji kažką pastebėjo pelenuose ir pritūpė apžiūrėti atidžiau. Tai buvo raudono plastiko gabalas apdegusiais kraštais ir deformuotas karščio.

– Nejudėk, – kažkas ištarė jai už nugaros griežtu vyrišku balsu. Abė automatiškai atsistojo ir pabandė atsikukti.

– Sakiau, nejudėk! Arba šausiu! – sušuko vyras. – Rankas už galvos. *Lėtai*.

Labai lėtai ji padarė tai, ką jai liepė, o tada pasakė:

– Aš esu leitenantė Abė Malen. Policininkė.

Kaip toli jis stovi? Gaisravietė nėra didelė. Ar tas vyras namo viduje, ar lauke? Jei jis imtų į ją šaudyti, ar ji galėtų kur nors pasislėpti?

– Neįtikėtina, – sušnarpštė vyras. – Atsisuk.

Stengdamasi jo neprovokuoti, Abė pamažu keitė pėdų padėtį. Atsisukus jos akys instinktyviai nukrypo į atkištą pistoleto vamzdį. Ginklą laikė uniformuotas policijos pareigūnas. Abė įvertino, su kuo turi reikalą. Policininko raumenys buvo įsitempę, žandikaulis net persikreipęs nuo stipraus dantų sukandimo, nervingos ir nemirkčiojančios akys pasruvusios krauju, uniforma suglamžyta. Kai jų žvilgsniai susidūrė, Abės širdis suplakė dar smarkiau.

Ji turėjo tai numatyti. Policija, be abejo, sekė šią nusikaltimo vietą. Tas namas anapus lauko – juk ji *jautė*, kad kažkas ją iš ten stebi. Tikriausiai pareigūnas ėmė artintis iškart, kai ji įžengė į gaisravietę. Kiek dabar valandų? Apie pusę devynių ryto. Sprendžiant iš vyro išvaizdos, jam vis dar tęsėsi naktinė pamaina. Buvo labiau nei akivaizdu, kad jis kunkuliuoja iš pykčio ir negali sulaukti, kada jį pakeis kolega. Paprastai į naktines pamainas skiriami jauni policininkai, tačiau šis pareigūnas atrodė gal trisdešimt penkerių ar net vyresnis. Tai galėjo reikšti, jog jį nugrūdo į naktinę pamainą todėl, kad jis buvo labai prastas policininkas. Nevykėlis. Abė troško, kad taip nebūtų.

– Pareigūne, – tarė ji tyliau ir ramiau balsu. – Aš esu leitenantė Abė Malen iš Niujorko policijos departamento. Nuleiskite ginklą.

Kiekvieną savo sakinį ji užbaigė žemėjančia intonacija, kaip tai daroma konstatuojant faktą. Šis vyras buvo išvargęs ir nervingas, tikriausiai dėl per didelio kofeino kiekio. Jam labai reikėjo, kad jį kuo greičiau pakeistų.

Jis nenuleido pistoleto, bet Abė visgi pamatė, kad jo raumenys – beveik nepastebimai – atsipalaidavo. Net jei vyras netikėjo, kad ji yra policininkė, regint jos veidą ir girdint jos ramų balsą, jam sumažėjo nervinė įtampa.

– Ko tu čia ieškai, ką?

Abė išgirdo burzgiant automobilio variklį. kažkas važiavo jų link. Tikriausiai rytinė pamaina, turinti pakeisti šį vyrą. Ji nenorėjo, kad gaisravietėje pasirodytų dar vienas pareigūnas ir pamatytų į ją nukreiptą pistoletą. Situacija gali būti klaidingai suprasta ir tapti nevaldoma. Stengdamasi nežiūrėti į ginklą, Abė pasakė:

– Aš tiriu šį reikalą. Virtinę tyčinių padegimų. Nuleiskite pistoletą... prašau.

Ji kalbėjo itin švelniu tonu – kaip jauna, niekam bloga padaryti negalinti moteris. Ir netgi trumpam nutaisė koketišką žvilgsnį. Abė apgailestavo, kad yra užsimaukšlinusi megztą kepurę ir vilki platų paltą. Nes galėjo susidaryti įspūdis, kad po juo ji kažką slepia. O kepurė, nors ir šilta, dengė jos gelsvus plaukus ir atsikišusias ausis. Paprastai vyrus mažiau baugina smulktės moterys su didelėmis ausimis.

– Čia Vajomingas, – lėtai ištarė policininkas, tarsi norėdamas pasakyti, kad ji ne ten patraukė ir atsidūrė ne toje valstijoje. – Ne Niujorkas.

– Kuo jūs vardu? – paklausė Abė ir išspaudė šypsni.

– Aš esu pareigūnas Fredas Mosas.

Kodėl jis nenuleidžia pistoleto? Abė atlaidžiai nužvelgė jį ironišku žvilgsniu ir vaidindama apgailestaujančią pasakė:

– Aš atsiprašau, Fredai. Turėjau paskambinti Daglaso policijos departamentui.

Kaip įkairių derybininkės, Abės vienas pagrindinių orientyrų buvo taisyklė 7-38-55. Ši paprasta skaičių seka reiškė, kad kai